

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50
 Τριμήνος . . . 2,50
Ἑξωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . 5,50
 Τριμήνος . . . 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 9

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἐνῶς ὁ Μπόμπης εἰσῆρχετο ὑπερηφάνως εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Λωράν, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ μὴ τὸν χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐπέξευσε καὶ αὐτός, ἔδωσε τὸ ἀλογὸν του ἀπέξω καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἀλλὰ κρυφά, ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας καὶ μὲ μυριάς προφυλάξεις.

Ἀλλ' αἱ προφυλάξεις αὐταὶ ἦσαν περιτταί, διότι ὁ φίλος μας Μπόμπης εἶχε πολλὰ ἄλλα πράγματα εἰς τὸ κεφάλι του ὥστε νὰ μὴ συλλογιζέται τὸν Λωράν.

Ἐπερῆφανος διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, διὰ τὸν ρόλον του καὶ προπάντων διὰ τὴν φρουσχωμένην ἀπὸ χρυσάφι ζώνην του, τὴν ὁποίαν ἐψηλάφει καθεὶ στιγμὴν ὑπὸ τὸν ταξειδιωτικὸν του μανδύκν, διεσκέδαζε νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον κύριον. Ὁ ἐπιτακτικὸς τόνος, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμίλει πρὸς τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καθὼς καὶ ἡ ἀγγλικὴ του πρὸς φρά, ἔκαμαν ὅλους νὰ τὸν ἐκλάβουν διὰ κανένα ξένον ἀρχοντόπουλον. Ὁ ξενοδόχος, ὁ ὁποῖος

κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸν μικροσκοπικὸν ταξειδιώτην, ἐσακίζετο τώρα νὰ τὸν περιποιῇ· αἱ ὅταν ὁ Μπόμπης τοῦ ἐξήγησεν ἱταμῶς «ἕνα καλὸ δεῖπνον καὶ ἕνα ὠραῖο δωμάτιον», ἐκείνος ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος βαθέως:

— Ὁ Μυλόρδος θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος!... Ὁ Μυλόρδος θὰ πηγαίνει, βέβαια στὴν Ἀγγλίαν νὰ νταμώσῃ τὸν μπαμπά; (*)

Καταχρούμενος ποῦ ἤκουε νὰ τὸν ὀνομάζουν μυλόρδον, ὁ Μπόμπης ἀπεκρίθη μὲ σπουδαίῃτητι, ὅτι δὲν ἐπῆγαινε διόλου ν' ἀνταμώσῃ τὸν μπαμπά του, ἀλλ' ὅτι ἐταξιδεύειν ὁλομόναχος διὰ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεις καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ καλὰ καὶ γρήγορα, μὰ γρήγορα, διότι δὲν εἶχε νὰ χάσῃ στιγμὴν.

Εἰς τὸν ξενοδόχον τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, τόσο μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ μικρὸς ταξειδιώτης, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν νέον του τίτλον, ἔδωκεν ἀπὸ τὴν ζώνην του ἕνα χρυσοῦν λουδοβίκειον καὶ τοῦ τὸ ἔδωκε, λέγων ὅτι συνήθιζε νὰ προπληρώνῃ, διὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ὑπηρετηθῇ καλλίτερα.

Τὸ κίνημα τοῦτο εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι, μετ' ὀλίγην ὥραν, ὁ μικρὸς τζόκεϋ, ἐνθρονισμένος εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ πανδοχείου, μὲ τὴν ράχιν κατὰ τὸ τζάκι καὶ μὲ τὴν κοιλιὰν κατὰ τὸ τραπέζι, κατεβόχθιζε μὲ τὴν μεγαλητέραν δρεξίν τοῦ κόσμου τὸ πλοῦσιον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον (*) Ἰδε εἰς προηγ. φύλλον, σελ. 62.

τῷ εἶχεν ἐτοιμάσει ὁ ξενοδόχος ὁ ἴδιος. Ἀς ἀφήσωμεν τὸν «μυλόρδον» νὰ κάμῃ «ζεῦκί του», καὶ ἃς ἴδωμεν τί ἔκαμνεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λωράν.

Ὁ κακὸς ὑπηρέτης δὲν διεσκέδαζε προσποιούμενος καὶ αὐτὸς τὸν μεγάλον

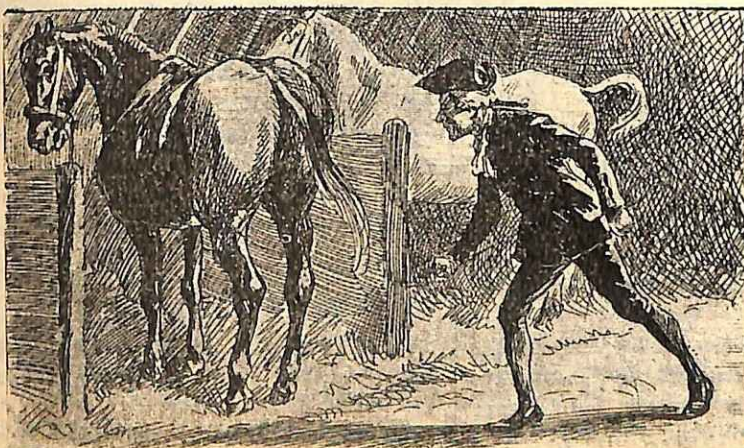

«Ἔτσι λοιπὸν φυλάτε τάλογα ποὺ σὰς ἐμπιστεύονται;...» (Σελ. 70, στ. 6')

αὐθέντην, ἀλλ' ὑποκύλως, εἰς τὸ σκότος, προητοίμαζε τὴν ἐκδίκησίν του.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅμως, ὅτι τὸ ἔκαμνε μὲ μεγάλην δεξιότητα· διότι ὅσον δειλὸς καὶ ἀρχηγὸς ἦτο ὁ κακὸς ὑπηρέτης, τόσο εἶχεν εὐφυΐαν καὶ ἐφευρετικότητα, — εἰς τὸ κακὸν πάντοτε, ἀλλ' ἀδιάφορον.

Ἀντὶ νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τοὺς πλοῦσιους καὶ σημαντικούς ταξειδιώτας, ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν συνεσταλμένος εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὅπου σιωπηλῶς ἔφαγεν ἕνα πιάτο σούπα μὲ ὀλίγον κρέας. Ἐπειτα, ἀφ' ἑνὸς καὶ καλὰ, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ σταύλου, μὲ τοὺς

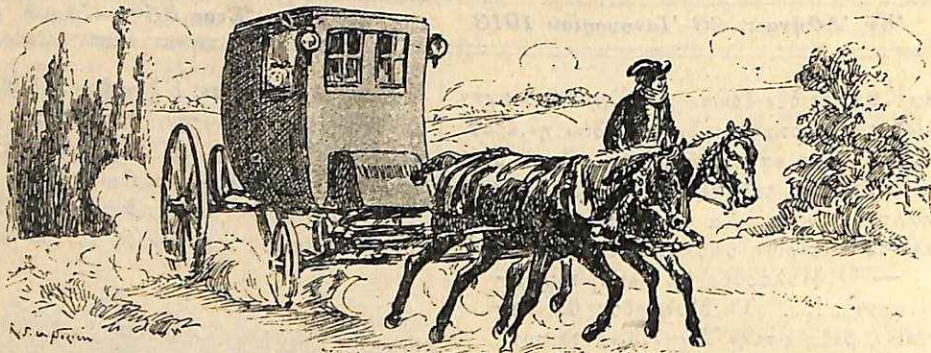

«Ὁ Λωράν, ἀφ' οὗ ἐδεβαιώθη ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος...» (Σελ. 70, στ. α')

οποιους ηρχισεν οικειως «φιλή κουβέντα».

Με τας κολακείας, με τα κομπλημέν-
τα, καθώς και με ολίγα άργυρά νομί-
σματα, τα όποια έμοίρασε με τρόπον
εις την παρέαν, γρήγορα κατώρθωσε
εκείνο που επιθυμούσε: δηλαδή να τον
συμπαθήσουν όλοι: εκείνοι οι σταυλίται
και να τον άφισουν έλεύθερον να κάμνη
ό,τι θέλη.

Είχαν περάση τὰ μεσάνυχτα. Όλον
το πανδοχείον έκοιμάτο, όταν ο Λωράν
κατέβη σιγά-σιγά από τον άχυρώνα,
όπου έκοιμάτο και διηυθύνθη, χωρίς να
τον άκούση κανείς, προς τους σταύλους.

«Και τώρα, ο παμπόνηρος, κατώρωσε να τον οδηγεί αυτός!» (Σελ. 71, στ. α')

Υπό το φώς της σελήνης, που έφώ-
τιζεν άρκετά το μέρος όπου ήσαν δεμένα
τα άλογα, ο λακός έπροχώρησεν άδι-
στακτως εις το τρίτον διαμέρισμα, όρι-
στερά της θύρας του σταύλου. Διότι η-
ξευρεν από πρίν, ότι εκεί εύρίσκετο το
άλογον του Μπόμπη.

Άφ' ου έθεβαιώθη, υπό τούς σπινθηρας
μιάς πυροβολόπετρας (τασκαμακιού), ότι
δεν έκαμε λάθος και ότι το ζών, που
άνεπαύετο εις εκείνο το μέρος, ήτο πράγ-
ματι του τζόκευ, έβγαλεν ένα μεγάλο
μαχαίρι και άδιστακτως, με μίαν μόνην
μαχαίριάν, διεπέρασε την ίγνυν του
άλόγου.

Το δυστυχές ζών έχρεμέτισεν από
τον πόνον κ' ετινάχθη με όρμήν, έπειτα
έπεσε γογγύζον άσθενώς επάνω εις το
άχυρον, ενώ ήκούετο το αίμά του έκρέον
εις την σιωπήν της νυκτός.

Ο Λωράν, άκίνητος εις μίαν άκραν
του σταύλου, κρυμμένος όπισω από μίαν
στίβαν χόρτου, παρακολουθεί με άγω-
νίαν αυτήν την σκηνήν.

Και άμα είδεν ότι όλα έτελειώσαν
και ότι το πληγωμένον άλογον κατέ-
κειτο τώρα ήσυχόν, χωρίς να έλκύσουν
τα λακτίσματα του και οι χρεμετισμοί
του κανενός σταυλίτου την προσοχήν,
έπέστρεψεν εις το στρώμα του γελών
κ' εύχαριστημένος που τα έκατάφερε
τόσον εύκολα.

Η ταχυδρομική άμαξα.

Την αύγην, ο Μπόμπη, φρέσκος
κ' ευδιάθετος από την ωραίαν νύκτα που

επέρασε, κατέβη εις την αύλήν και φω-
νάξας ένα ίπποκόμον, τον διέταξε:

— Τ' άλογό μου γρήγορα!.. Οχ
φύγω!

— Άμέσως, μυλόρδε!

Ο ίπποκόμος έτρεξε να έκτελέσχη την
διαταγήν, αλλά μετ' ολίγον επανήλθεν
ώχρός, στενεχωρημένος, με την σκυ-
φόν του εις το χέρι.

— Τι συμβαίνει; ήρώτησεν ο μικρός
τζόκευ, τρώγων μίαν ωραίαν φρυγανιάν
με γλυκό κρασί, που του είχε φέρη ο
ξενόδοχος.

— Συμβαίνει, εφίθυρσεν ο δυστυχής

στημά του!.. ένα κατάστημα με τόσο
υπόληψι και φήμη!.. Θα ρωτούσε, θα
έξεταζε, θα έκαμνε άναρίσεις... Ά,
ποτέ τέτοιο κακό δεν συνεβη εις την
Μεγάλην Έλαφον!.. Η το άκατα-
νόητον!..

Ο Μπόμπης διέκοψε την θρηνην
αυτήν φλυαρίαν.

— Δεν δίνω μιά πεντόρα για τας
άναρίσεις σας! είπεν. Έκείνο που πρέ-
πει να ιδούμε τώρα, είναι πώς θα μπο-
ρέσω να φύγω. Σας είπα, ταξιδεύω
πολύ βιαιτικά. Μου σκοτώσατε το άλογό
μου! Δώσατε μου έν άλλο!

Ο ξενόδοχος έτακτίσθη δια να έκτε-
λέσχη και αυτήν την διαταγήν, και μετ'
ολίγον παρουσιάσθη πάλιν κατηχημένος,
καταϊδρωμένος και άσθμαίνων.

— Μυλόρδε, είπεν, άλογο δεν ήθελα,
μπορώ όμως να σας δώσω μιά ταχυδρο-
μική άμαξα, που θα σας πάη ίσα στη
Βουλώνη... Έλπίζω ότι η Έξοχότης
Σας θα εύδοκήσχη να εύχαριστηθή και
δεν θα με θεωρήσχη υπεύθυνον για το
δυστύχημα που συνέβη εις το ξενοδο-
χείό μου.

— Όλλοι ράιτ!.. άπεκρίθη ο Μπόμπης
ή Έξοχότης Μου δέχεται το άμάξι,
άλλα σθάνει να έλθη γρήγορα.

— Στη στιγμή! είπεν ο ξενόδοχος,
προσπαθών ο δυστυχής να μειδιάσχη.

Μετ' ολίγον, τρώγων, μίαν έλαφρά άμαξα,
κυρμένη από δύο καλά άλογα, ήλθε
κ' εστάθη πρό της θύρας του πανδοχείου.

Ο Μπόμπης επήλθε μέσα και κτυ-
πήσας έλοφρά με το μαστίγιόν του τον
άμαξηλάτην, ο όποιος ούτε καν έσ-ράφη,
τῷ είπε:

— Γκόου όν, μάυ μπού! τράβα για
την Βουλώνη και γρήγορα όσο μπορείς!
Πληρώνω!

Η άμαξα έξεκίνησε δραμαία, μ' ένα
φοβερόν κρότον σιδηρικών και κωδωνί-
σκων, οδηγούμενη από ένα άμαξηλάτην,
ο όποιος δεν ήτο άλλος... παρά ο
Λωράν!

Ο κατεργόρης, άγνωριστος μ' ένα
καπέλλο από κηρωτόν ύφασμα, που το
είχε χώσει ως τα μάτια, και μ' ένα
κασ-νέ, τυλιγμένον εις τον λαιμόν,

που του έσκέπαζε το άλλο ήμισυ του
προσώπου του, έκαμνε τάλογα του να
καλπάζουν, χωρίς να ποκρίνεται διόλου
εις τας ραχδαίας συστάσεις, που του
εφώναζεν από μέσα ο άνυπόμονος ταξει-
δωτής.

— Μπαύ Ζούουβ!.. να πάρη όργή!..
Επίτηδες μευ σκότωσαν τάλογό μου!..
Το κτύπησαν με μαχαίρι!..

Και δείχνων το τετνωμένον πόδι του
ζώου εις την ξενόδοχον, ο όποιος προσέ-
τρεξε δια να ιδή τί συμβαίνει, τον ήρώ-
τησε με θυμόν:

— Έτσι λοιπόν, μίστερ ξενόδοχος,
φυλάτε τάλογα που σας έμπιστεύονται;

Ο δυστυχής πανδοχεύς δεν ήξευρε
πώς να δικαιολογηθή: ναί, είχε δινιο
να θυμώνη ο μυλόρδος... αλλά... δεν
μπορούσε κι αυτός να ένοήσχη πώς

συνέβη τέτοιο φοβερό πράγμα στο κατά-
στημά του!.. ένα κατάστημα με τόσο
υπόληψι και φήμη!.. Θα ρωτούσε, θα
έξεταζε, θα έκαμνε άναρίσεις... Ά,
ποτέ τέτοιο κακό δεν συνεβη εις την
Μεγάλην Έλαφον!.. Η το άκατα-
νόητον!..

Τον εξύπνισε άποτόμως και τῷ είπε:

— Θέλεις να κερδίσης δέκα σκούδα;

— Αυτό εξαρτάται, άπεκρίθη ο άν-
θρωπος, μισοκρινισμένος άκόμη.

— Νά, θα μου δώσης τη σιολή σου
και τη θέσι σου γι' ούριο το πρωί.

Ο άμαξας έξυσε το κεφάλι του και
είπε:

— Μά... ούριο δεν έχω κανένα επι-
βάτη. Θα γυρίσω τ' άμάξι μου άδειαν
στο Κρείγ.

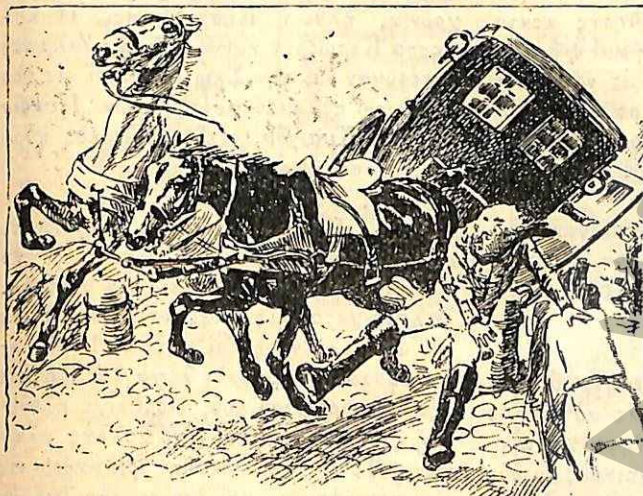
— Άκόμη καλλίτερα! επέμεινεν ο
Λωράν. Νά, τα δέκα σκούδα. Δός μου
τα ρυθά σου και πήγαινε να με περιμέ-
νης στο Κρείγ. Τάλλα είναι δική μου
δουλειά.

Ο άμαξας επί τέλους έδέχθη. Τι θα
έχανε; Και ίδου πώς, το πρωί, όταν ο
ξενόδοχος έχάλασε τον κόσμο να εύρη
έν άλογον δια τον μυλόρδον, ο καλός
σας Λωράν, μειτηριεσμένος, προσέφερε
το ταξειδιωτικόν του άμάξι, το όποιον
έγινε δεκτόν εύγνωμόνως.

Και τώρα ο παμπόνηρος, άντι ναχο-
λουθή τον Μπόμπην, κατώρωσε με
αυτήν την κατεργαριάν, να τον οδηγεί
αυτός! Ο δέ μικρός τζόκευ, ξαπλω-
μένος, μετά εις το άμάξι, δεν ύποπτεύετο
ούτε κατά φαντασίαν, ότι ο άμαξας εκεί-
νος, του όποιου δεν έβλεπε παρά την
ράγιν, και ο όποιος έκρατούσε τρόπον
τινά την ζωήν του εις τα χέρια του, ήτο
ο θανάσιμός του έχθρός!

Δυστύχημα.

Επί μίαν ώραν η άμαξα έχώρει ά-

«Τι έλαφρά άμαξα άνετράπη.» (Σελ. 71, στ. 6')

προσκόπτως δια μέσου των ωραίων δα-
σών του Κολομπιέ, ο δέ Λωράν εξαί-
νετο ο καλλίτερος κ' εύσυνειδητότερος
των άμαξηλατών.

Άλλά δεν φαντάζεσθε, ύποτίτω, ότι
ο κακός άνθρωπος τα έκαμεν αυτά όλα,
δια να λάβη την εύχαριστήσιν να οδη-
γήσχη μόνος του τον μικρόν τζόκευ εις
την Βουλώνην!

Ά, είχε το σχέδιόν του ο Λωράν!..

Μετ' ολίγον έφ'λασαν εις ένα μέρος,
όπου διस्ताυρούντο δύο δρόμοι: Ο ένας
ώδηγουσεν εις την Άμιένην. Ο άλλος
εις μίαν γέφυραν επί του ποταμού Ουά-
ζη, την όποιαν έπρεπε κανείς να περάσχη,
δια να υπάγχη εις το Σαιντιγύ και εις το
Σανλί.

Αδιστακτως ο Λωράν, άφίνων τον κα-
λόν δρόμον που ήκολούθει ως τώρα, εί-
σήλθεν εις εκείνον που ώδηγουσεν εις
την γέφυραν.

Ο Μπόμπης δεν το παρατήρησε διό-
λου. Μήπως άλλως τε ήξευρεν αυτός
τούς δρόμους; Ο άμαξας όμως τούς ή-
ξευρε, και διατί άλλο τον επήλθωνε παρά
δια να τον οδηγεί καλά;

Έτσι έσκέπτετο ο μικρός Μπόμπη;
και, με την αλήθειαν, δεν είχεν άδικον.
Πού να φαντασθή ποιος ήτο εκείνος ο
άμαξας; Κι άφ' ου δεν το φαντάζεσθε, δεν
είχε βέβαια και κανένα λόγον να δυσπιστή.

Εν τούτοις η λύσις της τραγικής κω-
μωδίας έπλησίαζεν.

Ηδη ο Λωράν διέκρινεν εμπρός του,
εις απόστασιν εκατοντάδων έργυρων, μίαν
συστάδα από ίταξ, αι όποιαι έκάυπτον
ως παραπέτασμα το μέρος, όπου εύρί-
σκετο η γέφυρα.

Ο Λωράν έγνωρίζε καλλίιστα αυτό
το μέρος, το όποιον έκρινε κατάληόν
δια την έκτέλεσιν του έγγλήματός του.
Ηξευρεν, ότι εις το μέσον της πλατιάς
εκείνης γέφυρας, έργου του ΙΗ' αιώνος,
ύπήρχεν ένας χονδρός πέτρινος στύλι-
σκος, ο όποιος έχρητίμευεν άλλοτε δια

να φράσσουν την γέφυραν
με ειζήσαν άλυσιν ή με
κάγγελα. Ο προς τα δε-
ξιά στύλισκος είχεν εξα-
φανισθή, ο προς τα άρι-
στερά όμως έμενεν άνό-
μη, έφοδιασμένος μ' ένα
μεγάλον σιδηρόν γρίκον.

Αδιστακτως ο Λωράν
έκαμε τάλογα να κολπά-
σουν, μόλις έφθασαν εις
την γέφυραν, και μ' ένα δι-
εξόν χειρισμόν, έφερε την
άμαξαν ώστε να προσκψη
επί του στύλισκου δια του
όριστερου της τροχοῦ.

Η έλοφρά άμαξα άνε-
τράπη, η ουρής ήνοιξε μό-
νη της και ο Μπόμπης έ-
σπενδονίσθη όρμητικώς ύ-

περάνω του κρηπιδώματος της γέφυρας,
το όποιον ήτο χμηλόν.

Θά έπεσε βέβα εις τον ποταμόν...

Όσον άφ' ου τον Λωράν, αυτός είχε
προβλῆχ, να πηδήσχη από το άλογον που
έλαβαλλικευε, πρίν επήλθη η σύγκρου-
σις, και έξηπλώθη μὲν κατά γής, αλλά
χωρίς να πάθη τίποτε.

(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΒΕΡΩΦ

Άγαπητοί μου,

ΙΣ το Άρσά-
κειον, το πε-
ρασμένον
Σάββατον, αι
μαθή-ριαι ο-
λαι με τας
διδασκαλί-
σας των, τούς
καθηγητάς
των, τὰ μέλη
του Συμβου-
λίου και άλ-

λους προσκεκλημένους, έδεήθησαν υπέρ
της ψυχής του μεγάλου έθνικου εύεργέ-
του Γεωργίου Αβέρωφ. Και εις την σε-
μνήν αυτήν επιμνημόσυτον τελετήν, ο
καθηγητής του Άρσακειου κ. Μπαλάνος
εξέφώνησεν ένα ωραίο-ατον λόγον κ' έγ-
κωμιασε το φιλόπατρι έργον του άν-
δρός εκείνου, εις τον όποιον, κατά μέγα
μέρος, όφειλονται αι σημερινάί νίκαί.

Πώς θα έθαλασσοκράτει ο ελληνικός
στόλος, αν δεν είχε το μέγα όμώνυμον
οωρηκτόν, το όποιον έγινε με τα έκα-
τομύρια του Αβέρωφ; Και πώς ήτο
δυνατόν να νικηθή κατά κράτος η Τευρ-
κία υπό των ήνωμένων Βαλκανικών, χω-
ρίς την θαλασσοκρατίαν αυτήν της Ελ-
λάδος, η όποια έμπόδισε τον έχθρον να
μεταφέρει πολυάρματα στρατεύματα από
την Ασίαν; Όχι μόνον η ελληνική,
άλλα εν γένει η συμμαχική νίκη όφειλε-
ται εις τον στόλον μας, του όποιου η
μεγαλητέρα δύναμις, — το φόβητρον καθ-
αυτό της Τευρκίας, — είναι ο κολοσσός έ-
κείνος που λέγεται: «Αβέρωφ».

Ο Γεώργιος Αβέρωφ ήτο καμωμέ-
νος από την πολυτίμον πάσταν των
Ήπειρωτών εκείνων, τούς όποιους ζω-
γραφίζει ο κ. Χρηστοδασίλης εις το ω-
ραίον διήγημα που εδιαβάσατε. Έξενι-
τεύθη από μικρός και έκαμεν εκατομύ-
ρια, τα όποια διεθεσεν άφειδώς υπέρ της
πατρίδος. Δια τας ειρηνικάς της νίκας,
της έχάρισεν ένα Στάδιον δια τας πο-
λεμικάς, της έπρομήθευσεν ένα Αβέρωφ.
Και άλλας άμετρήτους δωρεάς
της έκαμε, χαρίζων συ-χρόνως το ακό-
μη πολυτιμώτερον παράδειγμα της έμ-
πρακτου φιλοπατρίας και δίδων εις τούς
Έλληνας το μέγα μάθημα της καλής
χρήσεως του πλούτου. Όχι μόνον εις
τούς πλουσίους, που τον έχουν, αλλά
και εις τούς πτωχούς, οι όποιοι δια της
εργασίας θα τον άποκτήσουν. Πτωχός
μήπως δεν ήτο και ο Αβέρωφ, όταν ήρ-
χισε το ένδοξόν στάδιόν του; Εις τον
λόγον του ο κ. Μπαλάνος ανέφερε και
αυτό το τετράστιχον, από την ώδήν του
Σολώμου εις τον Βύρωνα:

Τὸν ἀκολούθησεν ὁ πλοῦτος
Θεὸς σὰν χέρια τοῦ Καλοῦ,
Καὶ κακόπραχτος, ἂν οὗτος
εἴν' ἐν χέρι τοῦ Κακοῦ.

Ἀκριβῶς! Ὁ Γεώργιος Ἀδέρων εἶ-
χεν εἰς τὰ χέρια τοῦ τὸν καλόπραχτον,
τὸν θεὸν Πλοῦτον. Διότι ἦτο ὁ ἀγα-
θὸς ἄνθρωπος, ὁ χρηστός, ὁ φιλόπατρις,
ὁ ἐνθουσιώδης, ὁ καλός...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

Ἡ εἰκογένεια Κερωδρέν νατοικίῳσεν
εἰς τὴν Βρετανίαν τῆς Γαλλίας, εἰς μι-
κρὸν ἐμπολίον παρὰ τὸν ὄρμον τοῦ Μορ-
λαίξ. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀρχίζει αὐτὴ ἡ
ἱστορία, δηλαδὴ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ
ἓνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ὑβ, περίπτω δε-
καπενταετῇ. Οἱ Κερ-
ωδρέν ἀνήκον εἰς
πολὺ ἀρχαίαν βρετ-
τανικὴν οἰκογένειαν,
ἡ περιουσία των ὅμως
ἦτο μετρία καὶ ὁ κ.
Κερωδρέν κατεγίνετο
ἀποικιστικῶς εἰς
τὴν καλλιέργειαν τῶν
κτημάτων του, ἀπὸ
τὰ ὅποια εἶχεν εἰσό-
δημα μικρόν.

«Ἐμείνα ἔκθαμβος!» (Σελ. 73, στ. β')

Ὁ νεαρός Ὑβ ἠκολούθει τὰ μαθή-
ματα τοῦ Λυκείου μὲς γειτονικῆς πό-
λεως καὶ δὲν ἔμενε πολὺ μὲ τοὺς γονεῖς
του, παρὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων δια-
κοπῶν. Ἦτο δι' αὐτὸν ἡ καλλιτέρεα ἐ-
ποχὴ τοῦ ἔτους. Διήρχετο τὰς ἡμέρας
του κυνηγῶν εἰς τὰ δάση τοῦ κτήματος ἡ
παραπλέων μὲ τὴν βαρκούλαν τῶν γο-
νέων του τὰς γραμμάς ἐκείνας ἀκτὰς,
διότι, ὡς γνήσιος Βρετανός, ἐπιδρα-
νετο διὰ τὴν θάλασσαν. Νεαρός Πορσι-
νὸς τῆς ἰδίας ἡλικίας, ὁ Τζάκ Μαρσαί,
τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς παρεθέρμαν κατ' ἔ-
τος εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην, τὸν συνόδευε
πάντοτε. Βαθὺ αἰσθημα φιλίας συνέδεε
τὰ δύο παῖδια.

Μίαν θερμὴν λοιπὸν ἡμέραν τοῦ Αὐ-
γούστου, ὁ Τζάκ, ἀνταμώνοντας τὸν φίλον
τοῦ Ὑβ εἰς τὴν κολπίσκον, ὅπου ἦτο δε-
μένη ἡ βαρκούλα, πορευτὴρ μετ' ἐκκλη-
ξιν, ὅτι ὁ εἶλος τοῦ ἐβρίνετο πολὺ ὀφθι-
ρημένος. Βαθεῖα πτυχὴ, προδίδουσα τὴν
προσπάθειαν τῆς ἀνέψεως, αὐτάνωνε τὸ
μέτωπον τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος, σιωπηλός,
νευρικός, ἐπεριπατοῦσεν ἐπάνω κάτω, ἀ-
διάφορος πρὸς τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ἀπό-
πλου.

«Μπα! ἐσυλλογίσθη ὁ Τζάκ τί ἔχει
σήμερα ὁ Ὑβ;»

Ἐπιτέλους δὲν ἐκρατήθη, καὶ τὴν
συναγμένην τοῦ εἰσῆλθε καὶ ὁ Ὑβ εἰς τὴν
βαρκούλαν, σκεπτικός πάντοτε καὶ κι-
νούμενος μηχανικῶς, τὸν ἠρώτησε:

— Μὰ πῶς εἶσαι ἔτσι; Δὲν μπορῶ νὰ
μάθω τί ἔχεις;

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ἀργότερα, ἀπε-
κρίθη ὁ Ὑβ, πιάνων τὸ δοῖακι τοῦ τι-
μονίου. Δύσε τώρα τὸ σχοινί...

Ὁ Τζάκ ὑπῆκουσε καὶ τὸ ἐλαφρὸν
πλοῖαριον, ὑπὸ τὴν ὥθρην τοῦ ἀνέμου,
ὁ ὁποῖος ἐφούσκωνε τὸ πανάκι του, ἐκί-
νηθη γοργὴν πρὸς τ' ἀντικατά. Μετὰ μι-
κρὸν ὥραν, εἰ δύο φίλοι εἶχαν ὀφίστη πολὺ
ὀπίσθεν των τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς. Ἡ
θάλασσα, γαλήνια, ἐξετείνετο ἐμπρὸς
των καὶ ἡ βαρκούλα ἐταλαντεύετο ἐπι-
χαρίτως ἐπὶ τῶν κυματίων. Ἀπὸ τὴν
στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου δὲν εἶχαν ἀνταλ-
λάξῃ λέξιν καὶ ἡ ἀπορία τοῦ Τζάκ εἶχε
καρυφωθῇ, ὅταν ἐξοφᾷ ὁ Ὑβ τὸ εἶπε:

— Φίλε μου Τζάκ, σ' ἔφερα ἐδῶ διὰ
νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι κανὲν ἀδιάκριτον
αὐτὶ δὲν θάκούσῃ τὴν σθεράν ἀποκά-

ὄλο τὸν κόσμον. Αὐτὸ βάσταξε ὡς τὸ τέ-
λος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τὸ 1776, ὅταν ὁ
Λουδοβίκος ΙΣ' ἐκήρυξε τὸν πόλεμον
κατὰ τῆς Ἀγγλίας, οἱ πρόγονοί μου
δὲν ἄρισαν τὴν εὐκαιρίαν. Ἀρμάτωσάν
ἓνα καράβι καὶ ὁ κόμης Λουδοβίκος Κε-
ρωδρέν, ὁ ἀρχηγὸς τότε τῆς οἰκογενείας,
ἀνέλαβε νὰ τὸ κυβερνήσῃ. Ἦταν γέρος
ἐξηνταπέντε ἐτῶν, γενναῖος καὶ πολὺ-
πειρος. Ὁ υἱὸς του Ζάν, σαράντα ἐτῶν
καὶ ὁ ἐγγονὸς του Ὑβ, εἴκοσι, μαζί με
ἄλλα διακόσια παλληκάρια τοῦ Μορλαίξ,
ἐσχημάτισαν τὴν πομπήν. Δὲν ἔμειναν
εἰς τὸν πύργον πορὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ Ὑβ
Κερωδρέν, ἡ ὁποία, τὸ 1782, ἔφερεν εἰς
τὸν κόσμον τὸν Ζιλμπέρ Κερωδρέν, δη-
λαδὴ τὸν προπάππον μου. Πολλὰ χρό-
νια ἐβάσταξεν ὁ πόλεμος καὶ πολλὰς φο-
ρὲς, ἐν τῷ μεταξύ, οἱ πρόγονοί μου ἐγύ-
ρισαν εἰς τὸ Μορλαίξ γεμάτοι δόξαν καὶ
λάφυρα. Ἐπιτέλους
τὸ 1783 ἔγινεν εἰ-
ρήνη καὶ οἱ Κερ-
ωδρέν ἐμήνυσαν, ὅτι θὰ
γυρίσουν εἰς τὴν πα-
τρίδα των καὶ ὁ καμῖ-
νον.

— Λοιπὸν; ἠρώ-
τησεν ὁ Τζάκ.

— Λοιπὸν, φίλε
μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὑβ,
οὔτε ὁ Λουδοβίκος,

οὔτε ὁ Ζάν, οὔτε ὁ Ὑβ Κερωδρέν, οὔτε
κανεὶς ἀπὸ τοὺς διακόσιους ναυῆς των,
δὲν ξαναεἶδαν τὸν ὄρμον τοῦ Μορλαίξ.
Φαίνεται, ὅτι τὸ καράβι των ἐναυάγησε
κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Πέρασαν
χρόνια, ἦλθε ἡ Ἐπανάστασις. Ἡ κό-
μησσα Κερωδρέν καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ζιλμπέρ
κατέφυγον εἰς τὴν Σκωτίαν. Καὶ εἰς τὸν
ἐμφύλιον πόλεμον μεταξύ τῶν Λευκῶν
καὶ τῶν Κυανῶν, ὁ οἰκογενειακὸς πύρ-
γος ἐπυρπολήθη.

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω...

— Τὸ 1802, ὁ Ζιλμπέρ Κερωδρέν,
εἴκοσι χρονῶν νέος, ἐγύρισεν εἰς τὴν
Γαλλίαν καὶ κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν.
Ἐλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας
τοῦ Ναπολέοντος καὶ κατὰ τὸ 1813, ἀ-
φ' οὗ ἐφθασε τὸν βαλμὸν λευγαυῖ, ἐξήγησε
τὴν ἀποστρατείαν του, διότι εἶχε κλονι-
σθῇ ἡ ὑγεία του ἀπὸ τὰς πολλὰς πλη-
γὰς. Τότε ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς εἰς
τὴν πατρίδα του καὶ ἔκτισε τὴν μικρὰν
ἐμπολίον τοῦ κατεικοῦμεν ἀκόμη.

— Μὰ πῶς ὁ φιλίας;

— Περιέμενε καὶ ὁ Ὑβ. Τὸ μεγα-
λότερον μέρος τῆς περιουσίας μας εἶχε
χαθῇ εἰς τὴν Ἐπανάστασι. Ὁ κόσμος
ἐν τούτοις ἐδῶ μιλοῦσε πάντα γιὰ θη-
σαυροὺς, κρυμμένους κάπου ἀπὸ τοὺς πα-
λιούς κορσάρους Κερωδρέν. Ἐπειδὴ τέ-
τοιο πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀδύνατον, ἀπεναν-
τίας πολὺ πιθανόν, ὁ κόμης Ζιλμπέρ, καὶ
κατόπιν ὁ υἱὸς του Τζάκ, ἔκαμαν ἐρεῖ-

νας ποὺ ἔμειναν ὅλοι ἀκαρποί. Σήμερα ὁ
πατέρας μου πιστεύει, ὅτι ὁ θησαυρὸς των
Κερωδρέν εἶνε ἀπλυστάτα παραμυθία.

— Ἐσὺ ὅμως;... ἠρώτησεν ὁ Τζάκ,
ἀρχίζων ἐπὶ τέλος νά τι νὰ μαντεύῃ.

— Ἐγὼ ὅμως, φίλε μου, ὑπέλαβε με-
σταθερότητα ὁ Ὑβ, νομίζω ὅτι τὸν ἀνε-
κάλυψα! Καὶ ἄκουσε πῶς: Πρὸ πέντε
ἔξ ἡμερῶν, ἐκεῖ ποὺ ἀνάλιζα στὴν ἀπο-
θήκη, ἐπάνω στὴ σφίτα, βλῆκα ἔα πα-
λὸ βιβλίον, ἔα τόμο τῶν Ἀπάντων
τοῦ Κορνήλιου. Τὸν κατέβασα στὸ ζω-
μάτιό μου. Τὴ νύκτα, ἐπειδὴ εἶχα ἀυ-
πνία, θυμήθηκα τὸ βιβλίον καὶ ἀρχισα νὰ
τὸ ξεφυλλίζω. Ἐνα φύλλον περιγραμμῆς,
ἐντελῶς ἄγραφο, ἔπεσεν ἀπὸ μέσα, καὶ ἐ-
πειδὴ εἶχα ξεχάσῃ νὰ βάλω ἀμπαζοῦρ
στὴ λάμπα μου, ἔκαμα ἓνα χωνὶ μ' αὐ-
τὸ τὸ χορτί καὶ τὸ ἔβαλα ὀλόγυρα στὸ
γλῶμπο. Μὲ μιὰ δυὸ κορφίτσες, ποὺ
τὲς ἔστρεψα σὰν ἀγκιστρία, κατόφερα
νὰ τὸ στερεώσω λαμπρῶς. Ἐτοί ἐξήκο-
λούθηκα νὰ ἐξετάζω τὸ βιβλίον. Ἦταν
ἐκδοσις τοῦ 1709. Βέβαια ὅτι ἦταν ἀπὸ
τὴν βιβλιοθήκη τοῦ παλαιοῦ μας πύργου.
Ἀφοῦ διάβασα Κορνήλιο καμμιὰ ὥρα,
ἐτοιμάσθηκα νὰ σβύσω τὸ φῶς γιὰ νὰ
κοιμηθῶ. Ἀλλὰ μόλις ἐξέριξα μιὰ μα-
τιά στὸ πρόχειρο ἐκεῖνο ἀμπαζοῦρ, ἔ-

μεινα ἐκθαρμός! Τὸ φύλλον τῆς περιγ-
μμῆς, τὸ παλὸν χορτί ποὺ τὸ βρῆκα
ὀλωεθιόλου ἄγραφο, λευκὸ, ἦταν τώρα
σκεπασμένο ἀπὸ κατὰ γράμματα καὶ ση-
μεῖα κοκκινωπά. Ἐξετάζω καλλιτέρεα
καὶ ἀνακαλύπτω, ὅτι ἡ θερμότης ἔκαμνε
τὰ γράμματα καθαρῶτερα. Τὸ μελάνι,
μὲ τὸ ὁποῖον τὰ εἶχαν γράψῃ, ἦν ἀν βέ-
βαια ἀπὸ τὰ χημικὰ ἐκεῖνα, ποὺ ἄρα
στεγνώνουν, τὰ γράμματα ἐξαλείφονται,
καὶ ἄρα ξεστοθῇ τὸ χορτί, ξαναφαίνον-
ται. Καὶ νὰ τί κατ' ὥρωνα νὰ διανρίνω:
Ἐδῶ ὁ Ὑβ Κερωδρέν ἐγγαλειν ἀπὸ
τὴν τσέπην του ἓνα χαρτί.

— Μὰ τὸ Θεό, δὲν ἐννοῶ τίποτε! ὡ-
μολόγησεν ὁ Τζάκ, ἀφ' οὗ ἐνύτ ἀξεν ὁ ἱ-
γόν τὰ ἐρογλυφικὰ ἐκεῖνα.

— Στάσου καὶ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω,
υπέλαβεν ὁ Ὑβ. Στὴν πρώτη γραμμὴ
τί βλέπεις ζωγραφισμένα; Ἐνα ὀρθογώ-
νιο, ἓνα πυργάκι τετραπλευρὸν, ἓνα τῦ-
ρο, ἓνα πετεινὸν, ἓνα ἦλιο, καὶ ἐπειτο:
3/4, 15. Στὴ δευτέρᾳ γραμμὴ βλέπεις:

27, Υ50, 10.

Καὶ στὴν τρίτην:

39, 10, V-Λ0.

— Μ' αὐτὰ τί σημαίνουν; ἐξακολουθῶ
νὰ μὴν ἐννοῶ γὰρ!

Ὁ Ὑβ ἐμείδιασε. — Στὴν ἀρχή, εἴ-
πεν, εἶσαι δὲν ἐνόησα καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ἀ-
φοῦ ἐσκέφην πολὺ περὶ τῆς πιθανῆς ἀρ-
χαιότητος τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐγ-
γράφου, συνεπέρανα ὅτι πρέπει νὰ εἶνε
πολὺ σπουδαῖον καὶ, λίγο-λίγο, ἐφθασα
εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι κρατῶ τὸ κλειδί
τοῦ περιφύτου, τοῦ θρυλικοῦ θησαυροῦ
τῶν Κερωδρέν.

— Καὶ κατ' ὥρωνα νὰ διαβάσῃς τὰ
σημεῖα;

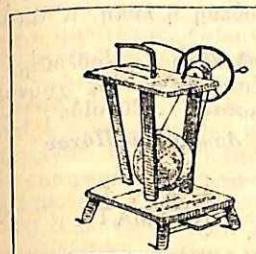
— Ναί, καὶ ἐδῶ πῶς. Βεβαιότατα,
εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, οἱ πρόγονοί μου θὰ
ἐκρυψαν τὸν θησαυρὸν μέσα στὸν πύργον
τους. Ἐκεῖ θὰ ἦτον ἀσφαλιστέρος. Τὸ
ὀρθογώνιον λοιπὸν, τὸ σχεδιασμένον εἰς
τὴν πρώτην γραμμὴν, ὁ ἀσφαλιστικὸς
αἰθούσαν ἡ αὐλὴν τοῦ παλαιοῦ πύργου.
Ἐς εἶνε, σὲ ἀπαλλάττω ἀπὸ τὸν κόπον
νὰ παρακολουθήσῃς τὰς σκέψεις μου καὶ
τοὺς ὑπολογισμούς μου. Χθές, ἐπιτέ-
λους, κατ' ὥρωνα νὰ διαβάσω ὅλην τὴν
πρώτην γραμμὴν. Τὸ ὀρθογώνιον εἶνε μία
αἰθούσα αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ σχήματος,
ἀπὸ τὴν ἐποχὴν φαίνεται ἓνα τετρά-
πλευρὸν πυργίσκος, ἐκεῖ κοντὰ στὴν
κρυφὴ πόρτα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

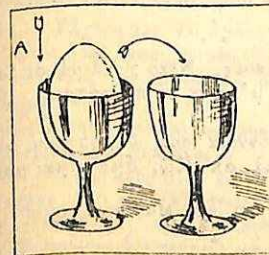
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ πρώτη ραπτομηχανή

Ἡ ραπτομη-
χανὴ αὕτη κατε-
σκευάσθη ἀπὸ τοῦ
ἀγγλοῦ Καρόλου
Kite, γεννηθέν-
τος εἰς τὸ Σὺν-
βίλλ, παρὰ τὸ
Ἐβερεσχαμ, κα-
τὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ
παραλθόντος αἰ-
ῶνος. Σήμερα εὐρίσκεται εἰς τὸ «South
Remington» Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου,
πλησίον μὲς τελείας σημερινῆς ραπτομη-
χανῆς, διὰ νὰ κἀνουν οἱ ἐπισκέπται τὴν
σύγκρισιν.

Μικρὸν θαῦμα

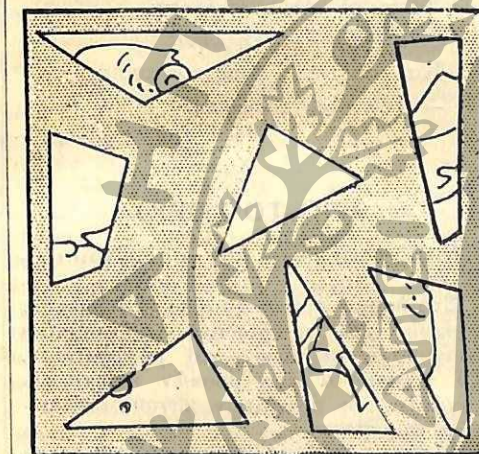

Ἡ Παίρνετε ἐν
αὐτῷ σφί-
κτον, τὸ κα-
θαρίζετε καὶ
τὸ βάζετε μέ-
σα εἰς μίαν
αὐτοθήκη.
Πλησίον τῆς
τοιοθετείας
μὴν ἄλλην. Φυσᾷτε κατόπιν ἀπὸ πάντων,
μὲ δυναμιν, μέσα εἰς τὴν πρώτην αὐτοθή-
κην, κατὰ τὴν φορὰν τοῦ βέλους Α. Τὸ

αὐτὸν θὰ πηδῇ, μέσα εἰς τὴν δευτέραν,
κατὰ τὴν φορὰν τοῦ βέλους Β. Φαίνεται
ἀπίστευτον, ἀλλ' εἶνε εὐκὸλον νὰ τὸ δε-
κιμάσῃτε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις εἰκόνης

Ἀντιγράψατε εἰς διαφανὲς χαρτί τὰ ἐ-
πτὰ κομμάτια καὶ κόψατέ τα μετὰ τὸ ψαλ-
λίδι ἓνα-ἓνα. Ἐὰν τὰ συναρμολογήσῃτε
ὥστε νὰποτελέσουν ἐν ἰσόπλευρον τρίγων-
ον, ἐντὸς τοῦ τριγώνου αὐτοῦ θὰ σχημα-
τισθῇ μία κομικὴ μορφή, — μία γελοιο-
γραφία.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

[Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Διηγετοῦ Ὀλυμπιονίκου]

Acha ques aintson cier ge.

Τὰ γράμματα αὐτὰ νὰ χωρισθῶν ὥστε
πρέπει, ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία.

γ') Παίγνιον

[Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγορεύου Σωφρατίστῃς]

ΔΕΙ	ΝΟ	ΔΥ	ΡΩΣ
ΚΟΣ	ΛΕ	ΡΙ	ΚΟ
ΚΡΟ	ΚΕ	ΛΟΣ	ΩΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελέσουν τὰ ὀνόματα τρι-
σάρων ἀγρίων ζώων.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητη-
μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται
ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 7ου φυλλαδίου

α') Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀρχα-
τον — β') Ἡ κεφαλὴ τοῦ σκύλου, μέχρι
τοῦ καιροῦ, σχηματίζεται ἀπὸ τὸ δεξιὸν
μέρος τοῦ σκακιστοῦ, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ
μανίκι.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τού, Κεφ. Β

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΟΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ

Τὴν πρωτοχρονιά, ἐκτός τῶν ἄλλων δώρων, ἔλαβα καὶ μιὰ βελονοθήκη χρυσοῦ. Ἡ θεία μου, ποῦ μοῦ τὴν ἔστειλε, ἔγραφε: «Αὐτὸ διὰ τὴν ἀνεψιούλα μου, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι εἶνε νοικοκυρά». (Τὶ λόγος!).

Ἄν ἐρωτοῦσε τὴν γνώμην μου, βεβαίως θὰ προτιμοῦσα κανένα βιβλίον καλοδε-
μένον, ἢ τουλάχιστον (μὴ μὲ γελάσετε) ἓνα μπαλόνι.

Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, μόλις τὸ ἔ-
λαβα, ἡ ἰδέα μου ἦτο νὰ τὸ στείλω πίσω·
ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ φανῶ τόσον ἀγε-
νὴς! Θέλοντας καὶ μὴ, ἔπρεπε νὰ τὸ
κρατήσω. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ
στενοχωροῦσε περισσότερο, ἦτο ὅτι
ὄφειλα νὰ γράψω καὶ γράμμα διὰ νὰ
εὐχαριστήσω.

Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι πάντοτε μοῦ
ἀρέσει νὰ γράφω ὅ, τι αἰσθάνομαι καὶ
καθὼς ὁμιλῶ, ἀλλὰ τώρα ἤμουν ὑποχρε-
ωμένη νὰ γράψω ἔτσι:

Ἀγαπητὴ θεία!

«Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον
μοῦ ἤρεσε τὸ δῶρον σὰς! Ἀληθινὰ μὲ
κατενθουσίασε κ.τ.λ.»

Καὶ ἔπειτα, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας μᾶς
μανθάνουν νὰ μὴ λέγωμεν ποτὲ ψεύματα
γιατὶ εἶνε κακὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ, ὅταν
μεγαλώσωμεν, ἀναγκασθῶμεθα νὰ λέγωμεν
ἓνα σωρὸ, ἀπὸ... εὐγένειαν!!

Νησιωτοπούλα.

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΦΑΩΝ (Πρόσοκοπος)

(Ἡ σελὴν στὸν κήπο πλησιάζει νύξ· ἡ σελήνη
ἀνατέλλει).

Φάων — Καλησπέρα, τί κάνεις;

Κρητικοπούλα — Σὲ χα ρετῶ.

Φάων — Πῶς εἶσαι;

Κρητικοπούλα — Ὁρθη.

Φάων (θυμῶν): — Ὁμῖλεις σοβαρά;

Κρητ. — Σοβαρώτατα. Μήπως γελῶ;

Φάων — Ὁχι, μά...

Κρητ. — Ὁχιμα; Τί τὸ θέλετε; Ἄ, εἰ-

σθε πρόσκοπος;

Φάων (εἰρωνικῶς): — Ναί, εἰμαι εἰς τὰ

ἔμπαθα τάγματα.

Κρητ. (μετὰ σιγῆς): — Ἐταξείδευσε...

Φάων — (νεύει διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ).

Κρητ. — Εἰς πόσα μέρη;

Φάων — Ἐξ.

Κρητ. — Δίξ; ποῦ εἶναι;

Φάων (μὴ προσέχων): — Ἐπὶ γὰρ στὴν

Αἴγινα.

Κρητ. — Τί ἀσυνάρτητα ποῦ μιλεῖ!...

Τί ἐγενεες, χριστιανέ μου;...

Φάων (σεμβάζων): — Τίποτε, βλέπω τὴ

σελήνη.

Κρητ. — Σὲ λύνει; Ποῖος, Φάων; μὰ

εἰσαι δεμένος;...

Φάων (ἀγρίως): — Ὁψὲ! εἰσαι κουτὴ.

Κρητ. — Κουτὴ; Ἐγὼ κουτὴ;

Φάων (μὴ ἐννοῶν): — Ναί, κουτὴ! κουτὴ!

Κρητ. — Λοπόν, ἂν εἰμαι ἐγὼ κουτὴ,

σὺ θὰ εἶσαι καλάθι!

Φάων (θέλων νὰ ἐκδικηθῇ): — Ὁ! μὴ γν-

ρίσς, μὴ στραφῇς!...

Κρητ. (πλήρης φόβου): — Θεέ μου, διατί;

τί τρέχει;

Φάων — Τρέχει... τρέχει... ἓνας ἀρου-

ρατός!

Κρητ. (πηδῶσα): — Πῶς; τί;

Φάων — Ψέμματα, ψέμματα, δὲν ἤθελα

νὰ σὲς πῶ αὐτὸ: μὴ γυρίσετε, τὰ

δένδρα σεληνιάζονται.

Κρητ. (τροπομένη εἰς φηγήν): — Χρι-

στούλη μου!...

Φάων (Πρὸς τὸ κινδύν): — Τί ἐξυπνὴ! Τὰ

δένδρα μὲ τὸν ἥλιο ἡλιάζονται, μὲ

τὴν σελήνην...;

(Αἰδῶσα)

Φάων

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Μιὰν ἀδελφούλα ἔχω καλή,

δίχως καρδιά καὶ χεῖλη,

Μὰ ἡ γλυκεῖα φωνούλα της

στὴν ἀπαλὴ κιθάρα

Μοῦ τραγουδᾷ νοσταλγικά,

σιγαλινὰ, τὸ δεῖλι,

Κάθε παλμὸ καὶ πόθο μου,

κάθε κρυφὴ λαχτάρα.

Μιὰν ἀδελφούλα ἔχω καλή,

δίχως παλμούς στὰ στήθη,

Μὰ τὴνε νοιώθω μαγικά,

σάν ὄραμα γλυκὺ,

Ὅταν μὲ σέρνῃ ἀδιάκοπα,

στὴν ῥέμβῃ καὶ στὴ λήθη

Καὶ μεσ' τοὺς ἄρρητους καύμους·

— τὴν λένε; Μουσική.

Δύρα τοῦ Φερραίου

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Γυρίζω στὸ χωριό μου γιὰ τὰ Χριστού-

γεννα.

Στὸ δρόμο ποῦ πλησιάζω, ἀκούω τοὺς

βοσκούς καὶ τραγουδᾶνε τὰ κλέφτικα

τραγούδια, μὲ φωνὲς καὶ μὲ φλογέρες.

Τὰ τραγούδια τῶν βοσκῶν καὶ τὰ βε-

λάγματα τῶν προβάτων κάνουν ἓνα με-

γάλο θόρυβο.

Σ' ὅλον αὐτὸν τὸ θόρυβο, διακρίνεται

ἀπὸ τὸν ἀπέναντι λόγγο τοῦ βουνοῦ ἓνα

δυνατὸ σφύριγμα καὶ μιὰ φωνή:

«Σπύρο, ἔε, ἔλα γρήγορα νὰ φέρουμε

τὰ κατσίκια, γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὰ φέ-

ρω μοναχός μου».

Σὲ λίγο ὁ Σπύρος καὶ ὁ ἀδελφός του ὁ

Κώστας, ποῦ τὸν φώναζε, ἔφεραν δύο

κατσίκια ὁ καθένας, χοροπηδώντας,

καὶ πίσω ἐρχόσαν βελάζοντας ἢ μαννά-

δες τους.

Τώρα εἶνε βράδυ-βράδυ. Ὁ ἥλιος πλη-
σιάζει νὰ δύσῃ καὶ χρυσίζει μὲ τῆς στερ-
νὲς ἀκτίνες τοῦ τῆς κορφῆς τῶν βου-
νῶν. Τὰ κοπιδία ἑνα-ἑνα γυρίζουν ἀπὸ τὸ
βουνὸ στὰ μαντριά τους.

Ἐκεῖ τὰ περιμέναν τὰ ἀρνιά τους καὶ

τὰ κατσίκια τους. Ἀφού τὰ βυζάζαν ἐ-

κοιμήθηκαν ἡσυχά ὡς τὴν ἀγνὴ, ποῦ τὰ

βγάλαν καὶ τὰ ἔφεραν ἀπὸ τὸ βουνό,

ἀλλὰ μὲ πολὺν κόπο τὰ χώρισαν ἀπὸ τὰ

παιδιά τους...

Στρατηλάτης Μακεδονίας

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Γύρω τῆς τραπέζης συνηγμένοι, παί-
ζουν χαρτιά. Καὶ μέσα εἰς τὸ θόρυβο ποῦ
προξενοῦν, αἰσθάνομαι τὸν χρόνον νὰ τε-

λευγῇ. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐστὶ ὠ-

ρολόγι, νομίζω πῶς ἡ λύπη του, ἐκείνη

τῇ σιγῇ, εἶνε ζωντανεμένη ἐτὴν ψυχῇ

μου! Πῶς θὰ λυπόταν κι' αὐτὸς ν' ἀφίση

γιὰ πάντα τ' ἀνθρώπινα!... Δέκα λεπτὰ

ἀκόμη κι' ὁ χρόνος θὰ οὐδύνῃ, θὰ μείνῃ

ὅμως ἡ ἀνάμνησις ποῦ μὰς ἐδόθη, γιὰ νὰ

μᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅ, τι καλὸ ἢ κακὸ βόδε

χρόνος μᾶς φέρνει. Βλέπω ἐμπρός μου

ὅλας τὰς παραστάσεις τῆς ζωῆς μου, τοῦ

χρόνου αὐτοῦ... Τὸν παρακαλῶ νὰ πάρῃ

μαζί του κ' ἄποιες πικρὲς μου ἀναμνήσεις,

ἀλλὰ δὲν μ' εὐσπλαχνίζεται. — Πάντα τὴν

χαρὰ θὰ τὴν συνοδεύῃ ἡ λύπη, μ' ἀπο-

κρίνεται.

Ἐκτύπησε ἡ δωδεκάτη... ἐσβέσθη!;

Καὶ τὸν ἀντικατέστησεν ὁ νέος χρόνος

μὲ νέας προετοιμασίας... Τίς οἶδε;

Δάκρυ τοῦ Πόνου

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ἐνας θόρυβος ἀπάσιματος ἡκούσθῃ στὴν

τραπέζα.

Τί τρέχει, Κουφιοκεφαλῆ; Ἐσπασες

πάλι κανένα ποτήρι;

Μάλιστα, ἀλλὰ εἶχα τύχη αὐτὴ τῇ φο-

ρά. Ἐσπασε στὰ δύο.

Καὶ ὀνομάζεται αὐτὸ τύχη;

Ἄ! φαίνεται πῶς ἡ Κυρία δὲν ξέρει τί

τραβᾷ κανεὶς διὰ νὰ μαζέψῃ τὰ γυαλιά, ὅταν

τὸ ποτήρι σπάσῃ σὲ χίλια κομμάτια!...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Αἰγλῆς

Ἡ Θεία: — Ἀκούς, Νίκο; Νὰ μὴ σὲ ξα-

ναῖδῃ ἄλλη φορὰ μ' αὐτὸ τὸ καλημέριδο, τὸν

Κώστα.

Ὁ Νίκος: — Ἐννοῖα σου, θεῖσα μου, καὶ

δὲν ξαναπερνῶ πιά ἀπ' ἐδῶ, ἄμα εἰμαι μαζί

του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστρογάλαστοῦ

Ὁ μπαμπᾶς: — Μαθαίνω πῶς δὲν πᾶς τόσο

καλὰ στὸ σχολεῖο...

Ἡ κόρη: — Ἀς διορθωθῇ ὁ δρόμος, νὰ ἰδῇς

τί καλὰ ποῦ θὰ πηγαίνω!

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτῆ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ διὰ τὴν «Διαπλά-
σι» τὸ κατωτέρω γαλλικὸν ἀρθρίδιον περὶ
τῶν ἡρώτων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος
εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870.
Μὲ τὸν πόλεμον μᾶς, εἶνε τὸς ἐπὶ καίρον!

Des enfants

Le soldat Français qui tombaient vaincus, impuissants contre l'invasion débordante des Prusses, n'avaient qu'une pensée pour les réconforter, celle de l'avenir, celle des revanches futures, celle des jeunes générations qui les suivraient, qui les vengeraient et qui chantaient déjà:

Nous entrerons dans la carrière
Quant nos aînés n'y seront plus.

Ma's il eut de ces jeunes gens qui n'eurent pas la patience d'attendre et qui réussirent, au prix de quelles ruses, à se faire enrôler parmi les grands. Voici les quatre plus jeunes d'en re ces jeunes braves:

Le premier, Louis Brundeaux, né à Paris le 5 mai 1857, n'ayant donc environ que treize ans et trois mois lorsqu'il s'engagea. Il se battit à l'Hay aux côtés de son frère, alors âgé de seize ans.

Le second, Parisien également, n'ayant que cinq mois de plus. Il se nommait Maxime Leseure; soldat au 26e de mar-
che, il combattit au Bourget, à Champigny, à Buzenval.

Le troisième, Louis Hartmann, était né à Bourg-en-Bresse et s'était engagé dans l'infanterie de marine. Il faisait partie des bataillons détachés de l'armée du Nord et fut blessé à Bapaume. Long-temps après, appelé sous les drapeaux avec sa classe, il fut, en 1881, la campagne de Tunisie.

Le quatrième, enfant de treize ans, François Pascaud, était Lyonnais, et s'était enrôlé dans les légionnaires du Rhône. Blessé et fait prisonnier, il parvint à s'échapper des mains de l'ennemi et, étant venu rejoindre son bataillon, fit campagne avec lui jusqu'à la fin de la guerre.

Et il faut s'en tenir aux plus jeunes, de véritables enfants, dont deux versèrent leur sang pour la patrie. Mais il faudrait de longues listes si l'on voulait compter ceux qui partirent avant l'âge, à quinze ans, seize ans, dix-sept ans, c'est-à-dire qui firent plus que leur devoir, et qui, s'ils ne furent pas tous atteints, s'exposèrent du moins bravement aux coups d'hommes innombrables, sanguinaires et puissamment armés.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. — Εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 εἰς γραμματὴσμον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ταδέφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

2. — Αἱ μεταφράσεις, εἰς τὴν συνήθη ἀπλὴν γλῶσσαν τῆς «Διαπλάσεως» (χωρὶς γαλλισμοὺς καὶ χωρὶς σχολαστικισμοὺς δημοτικῆς ἢ καθαρευουσίης), πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι πολὺ καθαρά εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ (μὴ περιέχον θαλασσινὰ ἢ ἄλλα ἐκτός τῆς μεταφράσεως), μὲ τὴν σημείωσιν ἀνωθεν «Διὰ τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως» καὶ κάτωθεν μὲ τὸνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

3. — Μεταφράσεις ὑπο τῶν ἀνωτέρω ὅρων, δέονται μὲρὶ τέλους Φεβρουαρίου ἔ. ἔ.

4. — Ἡ ὠραιότερα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» μαζί μὲ τ' ἀποτέλεσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Βραβεῖα δὲ θὰ ἀπονειμθῶν τὰ συνήθη τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν, κατὰ τὸ ΣΤ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα βιβλία τῆς φιλολο-
γίας μᾶς, ποῦ πρέπει νὰ στολίζον
κάθε ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην, εἶνε τὰ
ἐκδοθέντα βιβλία τοῦ κ.

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος):

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ:
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ καὶ ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Πέντε κομψότατα βιβλία, ἕκαστον τῶν
ὁποίων τιμᾶται φρ. 3. — Καὶ τὰ πέντε
μαζί, φρ. 12.

(Ἀπὸ τὴν Πρώτην καὶ τὴν Δευτέραν
Σειρὰν «Διηγημάτων» δὲν ἀπομένουν
παρὰ ἐλάχιστα ἀντίτυπα. Εἰς τὰ Βι-
βλιοπωλεῖα δὲν ὑπάρχει κατέρη).

Πᾶσιν παραγγεῖλια ἀπ' εὐθείας:

Πρὸς τὸν κ. Γεωγ. Ξενοπούλου,
38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 22 Ἰανουαρίου 1913.

Ἀπορρίπτονται: «Στὸν Δάφνη, Στέφανον» (ὄχι προσωπικά) — «Παρεξήρησις» (γνωστότατον) — «Χειμὼν» (καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἀλλὰ ὄχι ἀκόμη!) — «Ὁ στόλος νίκησε» (ἄτελλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεούται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοῦτος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Νικήτρια Ἑλλάς, κ. (Κ.Π.). Σάμιος Ἐπαναστάτης, α. (Θ.Σ.). Ἀνόρθωσις, κ. (Ε.Ι.). Κορηκὴ Καρδιά, α. (Ε.Δ.). Πτώσις τοῦ Μιζανίου, α. (Ε.Δ.). Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν, α. (Δ.Ε.). Νιόβη, κ. (Ε.Κ.). Μολὼν Λαβέ, α. (Γ.Δ.). Μαγευτικὸ Λυκόφως, α. (Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις;). Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μικρὰ Ἀριστοκρατία, κ. Γενναίονυχος Ἑλληνίς κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Κορηκὴ Καρδιά (0) μὲ Μπαρουτοκαπιονιμένην Γαλανόλευκην, Ἀκακίαν, Ἀπλησιωμένην Κόρη, Ἀφελὴ Σανθούλαν, Κορηκοπούλαν — ἡ Ἀφελὴ Σανθούλα (0) μὲ Συριατὴν Ἀἶσαν, Τέλλον Ἀγρῶν, Σανθὴν Πουπέ, Δωδοναῖον, Φάωνα — τὸ Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ (0) μὲ Τορπιλλοβόλον 11, Ἑλληνικὸν Στόλον, Ἀσούριον Τηλέγραφον, Ὑποβρύχιον Ἀλφὶν — τὸ Δοξασιμένον 1912 (0) μὲ Φάωνα, Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας, Ἑρα Χιωτὰν — ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Λοῦκα τῆς Σπάρτης, Φάωνα, Χιαβάθαν, Κῆμα, Ἑσπερον — τὸ Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ (0) μὲ Ἀθανάσιον Διάκον, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ἑθνικὸν Ὀνειρον, Ναυτάκι τῆς Πριγκίπου, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γενναίονυχον Ἑλληνίδα (εὐχαριστῶ πολύ!) Φιλόπατριν Ἀνδροπούλαν (ἔστειλα) Πτώσιν τοῦ Μιζανίου (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας) γράφε μου) Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα (τώρα τουλάχιστον θὰ μοῦ γράψῃς συχνά!) Πλοίαρχον Νέμον (βράβειά ἔστειλα) Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ (ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ ἑνα ἄτεχνο ποίημα ἀξίζει περισσότερον ἑνα καλογραμμένο πεζό) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἔστειλα) χαίρω πολύ πού ἐγνωρίσθης μ' ἑνα τόσο καλὸν μου φίλον· κ' ἐθιμάμας τὸν τρόπον πού κατωρθώσας νὰ ἀνακαλύψῃς τὸ ψευδώνυμόν σου ἐστὶ βάζεις κάτω καὶ τὸν Ἰὸ Κεραυρὸν!) Σάμιον Ἐπαναστάτην (ἔστειλα) νὰ ἰδοῦμε λιπὼν, θὰ ἔλθουν;) Νικήτριαν Ἑλλάδα (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολύ· τὰ Παιδ. Πνεύματα νὰ τὰ γράψῃς ἄλλοτε σὲ χωριστὸ χαρτί, καθὼς καὶ τὰς λύσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο· ὄχι δηλαδὴ μαζὶ μὲ τὸ γράμμα) Ἀγγελικὴν Ι. Μπασι. (ἡμερολόγιον δὲν ἐκδίδω) Φω-οβόλον Ἀστρον (εὐχαριστῶ πολύ· μὴ μὲ ξεχνᾷς!) Τέλλον Ἀγρῶν (θὰ προσπαθῶ, ἀλλὰ δὲν σοῦ ὑπόσχομαι) Σίφρος τοῦ Κωνσταντίνου (ἔχει καλῶς ἐξόφλησιν τοῦ λήμου σου νὰ μοῦ στέλλῃς κάθε μήνα· σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἑλληνικὸν Στρατὸν (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεπαθῶμα) Γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας (ὁ Χάνς Ἀνδρῶν εἶνε ἑνας μεγάλος Δανὸς συγγραφεύς, πού ἔγραψε θαυμάσια διηγήματα διὰ παιδιὰ· αἱ «πρωτίσεις» πού λέγεις, εἶνε ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα του· γάρτην ἔστειλα) Ἑλληνικὴν Νίκην (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεπαθῶμα) Ἀιρόλιον Σωφραζέτταν (βράβειά, μὲ τὸν καιρὸν θὰ μπορέσῃς) Ἡρώα τῆς Ἀἰθρίας (ἔστειλα) Ἀκροκόρινθον (ἔστειλα) Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατείνεται μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν ὑπολειπομένων

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρχικῶς διατεθέντων 750 Τόμων τοῦ Προνομίου, ὑπολείπονται ἀκόμη ὀλίγοι, τὸ Πρόνομιον παρατείνεται μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τούτων. Ἐπομένως οἱ ἐγγραφεύς καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸ 1913 δύνανται ἀκόμη νὰγοράζουσιν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899-1912, ἕκαστον ἄδετον ἂντι φρ. 4 καὶ χρυσόδετον ἂντι φρ. 7. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ὑπολειπόμενοι Τόμοι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε θὰ παρουν μόνον ὅσοι προφθάσουν. Μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν διατεθειμένων ἀντιτύπων θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμὴν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Μαρτίου)

89. Λογοπαικτικὸς Λεξιγραφὸς

Τοῦ Ἀντώνη θὰ φωνάξῃς
Μα φράγ' γὰρ νὰ στὸ πῆ,
Ἄλλως· εὐκόλα θὰ τῷδρῃς
Μέσα στὴ γραμματικῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

90. Συλλαβ γριφὸς

Ἐν στοιχεῖον μὲ θεὸν
Διγυπτικὸν ἐνοῦται
Καὶ βασιλίσσα εὐθὺς
Παναρχαία φανερύται.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μουσουλῶν

91. Στοιχειώδης γριφὸς

Ἐὼν θάλῃς τοῦ Λιγίου
Μία νῆσος· νὰ προβάλλῃς
Κόψ' ἐνὸς δειλοῦ ἀνθρώπου
Τὸ λαϊκὸ μὲ τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

92. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Ὅπως εἰς μέτρον μεταβάλλεται,
Ἄν, ἂντι κίππα, λάμβδα βάλετε·
Καὶ ἂν, ἂντι τοῦ λάμβδα, ἐμδὴ νί,
Ἐν ὄρυκτον ἀμέσως θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

93. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

****+****=Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
****+****=Στρατηγὸς Καρχηδόνιος.
+=Ὅρος τῆς ἑλ. γεσσονήσου.
+=Ζῶον ἄγριον.
+ Οἱ σταυροὶ Θηζαῖος βασιλοπάει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

94—99. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

ὅλος, πόλος, κῆβος, θέα, φθονῶ, χολός.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακίδου

100. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζήτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν· Ἑξαντινὸν Ἀυτοκράτορα:

1, Νῆσος τοῦ Λιγίου· 2, Ἀγώνισμα· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Πτηνὸν ὀδύκον·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χίος Ἀνέστη

101. Μικτὸν

νν-ηρα-π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλίωνος

102. Γ ρ ε φ ο ς

τί τί
"Ω άρ άρ δι + : :
τί τί τί τί ὄνομα
τί τί

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΘΡΙΑΜΒΟΣ."

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος, Γραμματεὺς: Ἑλληνίς Μητέρα, Ταμίας: Ὀνειρεμένη Ἑλλάς, Σύμβουλοι: Ἐθνικὸς Παιὴν καὶ Ἐλπιδοφόρος Ἑλλάς.

Ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος Πρόεδρος καὶ γενικὸς ἀντιπρόσωπος Ἐξωτερικοῦ: Ἑλληνικὴ Καρδιά poste-restante Βαθῦ Σάμου. Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Ἀθηνῶν, Ἐσωφόρος δ Κυμαῖος, Καπνοπωλεῖον Βάρεκα Ὀμόνεια Πειραιῶς, Ἀττικὴ Δύσις poste-restante: Σύρος, Ἀργυρῇ Σπουργίτου Λίμνης, Ἐθνικὸν Σύμβολον. Ζητοῦνται καὶ ἄλλων μερῶν.

Συνδρομὴ τριμήνου λεπτὰ πεντήκοντα (50). Ζητήσεται Καταστατικὰ· Διεύθυνσις: «ΘΡΙ-ΛΜΒΟΝ» Χαλκίδα.

Οὐδὲν μέλος τοῦ Συλλόγου παραιτηθὲν ἐνεργάσει εἰς «Νίκην» ἐκτὸς Μιχαηλίδου πρό καιροῦ διαγραφέντος τοῦ καταλόγου τῶν μελῶν.

Ψηφίζω ἐνθέρμως τὰ ὑπέρρογα ψευδώνυμα Ἀττικὴ Δύσις, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων καὶ Εὐγενὲς Ἰδανικόν.
Νικήτρια Ἑλλάς (II', 45)

Χεῖρα εὐχαριστῶ, φιλότατη Ἀκακία, γὰρ τὴν ὁμορφὴν φωτογραφίαν σου.
Ἀφελὴ Σανθούλα (II', 46)

Δηλοῦμεν ὅτι ἐνεγράφημεν εἰς τὸν θριαμβεύοντα «ΘΡΙΑΜΒΟΝ».
Ἀπελευθερωθεῖσα Ἡπειρος
Ἀήττητος Εὐζωνος (II', 47)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 73)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀτρομέτης Σωφραζέττα Πίπης Ν. Περίσης.
ΒΟΛΟΥ: Στ. Κωτίσιος, Ἀ. Ἐλευθεριάδης, Ἰ. Σαῖν Λεβίς.

ΑΕΡΒΕΝΙΟΥ: Κατίνα Α. Ἀδαμοπούλου, Ἐ. Λένη Α. Ἀδαμοπούλου, Νρ. Α. Ἀδαμοπούλου, Κ. Α. Ἀδαμοπούλου.

ΙΩΑΚΗΣ: Π. Γ. Ἀσέντης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀκροκόρινθος, Π. Ι. Δημητριάδης.

ΚΙΝΗΠΟΛΕΩΣ: Ἀστίη τῆς Ἐλευθερίας.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀγγελικὴ Ι. Μπασιουνοπούλου (6-7).

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸς Ναυτοπούλου.
ΣΑΜΟΥ: Θ. Α. Στεφανίδης, Ἰνὸ Στεφανίδου.

ΥΡΑΠΣ: Γρ. Ι. Ἀσημακίου, Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Μωρία Β. Βερβενιώτου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Τυπάλδος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐυρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωκαν εἰς τὴν κληρωτὴν καὶ κληρωτὴν ὁ δὲ Χαλκίδι ΠΕΤΡΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου. Πλεονάζουν λεπτὰ 30 διὰ τὸν προσεχὲς Διαγωνισμόν.